

USA TODAY BESTSELLER

ABBY JIMENEZ

Život je příliš krátký

Když vám dochází čas,
počítá se každá vteřina.

„Sladké & sexy.“

BOOKLIST

MYSTERY PRESS

**KNIHY ABBY JIMENEZ
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Jenom kamarádi

Jenom kamarádi
Šťastně až navěky
Život je příliš krátký

Připravujeme

Součástí tvého světa
Navždy tvoje

ABBY JIMENEZ

život je příliš krátký

Přeložila Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno v USA pod názvem *Lifè's Too Short* v roce 2021 u Forever (divize nakladatelství Hachette Book Group). Hachette Book Group je součástí skupiny společností spadající pod Hachette Livre.

Copyright © Abby Jimenez, 2021

Translation © Monika Pavlisová, 2023

Cover © Álomgyár Kiadó / Ádám Faniszló, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-513-5 (pdf)

*Mé babičce, která byla vzorem naplno prožitého života.
Kéž bys tu stále byla
a mohla tuto knihu držet v rukou.*

clickbait (podst. jm.)

click.bait [klik.bajt]

Definice slova *clickbait*: (z angl. *click*, kliknutí, a *bait*, návnada, tedy lákadlo na kliknutí) většinou poutavý titulek, který nutí čtenáře na něj kliknout, obzvlášť tehdy, pokud odkaz vede k obsahu pochybné hodnoty nebo zájmu

– převzato ze slovníku *Merrium-Webster*

JEDNA

ZPOZA DVEŘÍ JSEM SLYŠEL PLÁČ,
TO, CO JSEM TAM NAŠEL, BYLO ŠOKUJÍCÍ!

ADRIAN

Kvílení.

Siréna, ďábelské mimino ze sousedního bytu, ječelo už asi milion hodin v kuse. Ležel jsem v posteli a ve tmě zíral do stropu.

Rachel vedle mě zasténala. „Musíš něco udělat. Běž tam.“

Odfrknul jsem si. „Nepůjdu tam. Neznám ji.“

Myslím, že jsem svou sousedku jednou zahlédl dole v hale, když si vybírala schránku, ale telefonovala a nenavázala se mnou oční kontakt, tak jsem ji nepozdravil. Teď jsem si přál, abych ji znal aspoň natolik, že bych jí mohl napsat zprávu a požádat ji, aby se laskavě přesunula do místnosti, která nesousedila s mou ložnicí.

Rachel frustrovaně vydechla a já se obrátil a přivinul jsem se k jejím zádům.

Napnula se. Vlastně byla napjatá celé tři dny, co tu byla.

„Co se děje?“

Obrátila se ke mně přes rameno. „Nic. Jsem jen unavená. Ještě tak dvě vteřiny a půjdu se vyspat do hotelu. Bez *tebe*,“ vtipkovala.

Unaveně jsem se uchechtl. Rozhodně věděla, jak mě popíchnout.

Trávil jsem se svou holkou jen jeden víkend v měsíci. A přijít o poslední noc před jejím odjezdem do Seattlu kvůli sousedce a jejímu miminu jsem fakt nechtěl.

Do prdele.

S nechutí jsem vylezl z postele, natáhl si tričko a pantofle a vyrazil na chodbu.

Netušil jsem, jestli mi otevře. Byly čtyři hodiny ráno a já byl cizí. Rachel by nejspíš zavolala policii, kdyby uviděla nějakého cizího chlapa, jak jí uprostřed noci klepe na dveře.

„Kdo je tam?“ ozval se ženský hlas ve snaze překřičet kvílení.

„Váš soused.“

Na druhé straně dveří zarachotil řetízek a dveře se otevřely.

No jo, byla to ta ženská od schránky. Vypadala příšerně. Měla na sobě vytahané seprané tričko s dírou ve švu na rameni a flekaté tepláky na gumu. Pod očima tmavé kruhy, rozčuchané kudrnaté vlasy.

„Co je?“ zeptala se a dívala se na mě přes droboučkový a hlučný uzlíček, který svírala v náručí.

V životě jsem neviděl tak maličké dítě. Měl jsem v lednici sýry, které byly větší než tohle děcko. Vypadalo, jako když ani není skutečné.

Ovšem znělo velmi reálně.

Netrpělivě na mě vyvalila oči. „No tak?“

„Za čtyři hodiny mám stání u soudu. Myslíte, že byste mohla...“

„Že bych mohla co?“ Zírala na mě.

„Že byste se mohla třeba přesunout na druhou stranu bytu? Abych se mohl vyspat?“

„Já nemám žádnou druhou stranu bytu. Tohle je garsonka.“

Jasně. To jsem věděl. „No jo... No a nešlo by...“

„Nešlo by co? Umlčet ji?“ Naklonila hlavu. „Třeba ji strčit do skříně? Protože vám nebudu lhát a tvrdit, že mě to nenapadlo.“

„Já...“

„Tohle není trumpeta, na kterou bych tu vyhrávala. Není to televize, kterou jsem pustila moc nahlas. Je to malá lidská bytost. Nedá se s ní domluvit a odmítá jakékoli pokusy o vyjednávání, takže nevím, co vám mám říct.“ Pohoupala kvílejícího kojence, který nijak nereagoval a ječel dál. „Je nakrmená a čistá a v suchu. Nemá horečku. Na prořezávání zoubků je ještě moc malá. Dala jsem jí léky na bolesti břicha. Houpu a chovám ji a pomalu docházím k závěru, že to je prostě nějakým karmickým trestem za zločiny, které jsem spáchala v minulém životě, protože za boha *nedokážu* pochopit, co dělám špatně.“ Roztrásla se jí brada. „Takže ne, nemůžu to zastavit. Nemůžu pomoci *vám* ani *sobě* ani *jí* a opravdu se omlouvám, jestli vám mé osobní peklo působí nějaké nepříjemnosti. Strčte si do uší špunty.“

Zabouchla mi dveře před nosem.

Stál jsem tam a mrkal na kukátko.

Super. Takže teď jsem za kreténa.

Přejel jsem si rukou po bradce, dlouze a unaveně jsem vydechl a znovu jsem zaklepal. Věděl jsem, že stojí za dveřmi, protože zoufalé kvílení se ozývalo z těsné blízkosti. Otevřela. „Co je?“ Po tvářích jí tekly slzy.

Rukou jsem udělal gesto naznačující, aby mi svůj uzlík dala. „Půjčte mi to mimino.“

Zírala na mě.

„Běžte se osprchovat. Podržím ji.“

Zamrkala. „Děláte si srandu?“

„Nedělám. Očividně si potřebujete dát pauzu. Třeba to pomůže.“

Když budete opakovat pořád dokola totéž, nedočkáte se jiného výsledku. To, co dělala, nefungovalo, a bylo jasné, že situace se bez zásahu zvnějšku nevyřeší.

Prohlížela si mě, jako bych zešílel. „Nedám vám svoje dítě.“

„Proč? Bojíte se, že bych ji naštvál?“ Jako by ta malá chtěla zdůraznit, že mám pravdu, vzala svůj výstup o oktávu výš. „Podržíím ji, než si uděláte, co potřebujete. Jestli nemůže ani jeden z nás spát, je zbytečné, abychom trpěli oba. A vy máte ve vlasech zvratky.“

Podívala se na pramen vlasů, který jí visel přes rameno, a uviděla bílý cucek. Zakroutila očima, jako by ji to vůbec nepřekvapovalo, a vrátila se pohledem ke mně. „Podívejte se, oceňuju, o co se tu snažíte, ale tohle není váš problém.“

Unaveně jsem si otřel čelo. „Tak v tom si dovolím s vámi nesusouhlasit. Pokud sdílíme společnou zeď, jsme v tom spolu. Někdy může změna okolností vést ke změně chování. Když ji bude držet někdo cizí a vy se zatím zbavíte stresu, mohlo by to pomoci.“

Úplně zbytečně zhoupala mimino, které nepřestávalo plakat. Viděl jsem té ženě na očích, jak je frustrovaná. Zdála se být úplně vyčerpaná. „Neznám vás,“ řekla.

„Jmenuju se Adrian Copeland. Bydlím v bytě číslo 307, hned vedle vás, a tuhle budovu vlastním. Je mi třicet dva let a mám čistý trestní rejstřík. Jsem partnerem v advokátní firmě Beaker a Copeland v St. Paul. Jsem neškodný a stojím tady v chodbě,“ podíval jsem se na hodinky, „ve 4:07 ráno a snažím se vám pomoci. Tak mě pusťte dovnitř a nechte mě ji pochovat.“

Sledoval jsem jí ve tváři, jak uvažuje. Vzdá to. Uměl jsem lidi přechíst. Byla jako ten zablokovaný porotce, který za moment složí karty – a přesně to udělala.

Otevřela dveře úplně a pustila mě dovnitř. Vstoupil jsem.

Do háje, její byt vypadal jak po výbuchu.

Podle všeho to tu kdysi bylo docela hezké. Trochu to připomínalo fotky z luxusních časopisů s nábytkem. Jenže garsonka byla malá a plná dětských propriet. Autosedačka, kolébka vedle postele

vzadu u zdi, houpačka. Na kuchyňské lince stály vyskládané lahve a všude byl lehce cítit průjem. Jako opravdický průjem. Průjem na špinavých plínkách.

Prohlížela si mě. „Jen abyste věděl, mám u sebe takovou malou bodací věcičku, takže se nepokoušejte o žádné blbosti.“

Povytláhl jsem obočí. „Malou bodací věcičku?“

Vystrčila bradu. „Jo. Vždyť víte, takovou tu věc na klíčích? A taky mám kamery. Spoustu kamer. A ještě pistoli,“ dodala. „Mám taky pistoli.“

Založil jsem si ruce na prsou. „Dobře. A umíte tu vaši pistoli používat?“

„Ne,“ pronesla věcně. „Takže jsem ještě nebezpečnější.“

Odfkrnul jsem si.

Stála tam a pořád držela dítě, jako by se už rozhodla, že mě pustí dovnitř, ale nebyla ještě úplně připravená doopravdy mě nechat jí pomoci. Zkusmo jsem sáhl po miminu, ale ona zavrtěla hlavou. „Nejdřív si musíte umýt ruce.“

Jasně. To už jsem slyšel. Děti měly slabší imunitu. Šel jsem do kuchyně a umyl si ruce nad hromadou špinavého nádobí. „Nebyla jste těhotná,“ řekl jsem přes rameno. Musel jsem zvýšit hlas, aby mě přes neustávající křik slyšela. „Kde jste k ní přišla?“

„V obchodáku,“ opáčila suše. „Byla v akci, znáte to, prostě to tam nemůžete nechat,“ zamumlala.

Zacukaly mi koutky rtů.

Držák papírových utěrek byl prázdný a podle toho, jak to tu vypadalo, jsem se neodvážil použít utěrku pověšenou na sporáku. Vedle prázdné mísy na ovoce ležel osamocený ubrousek z mexické restaurace, tak jsem si osušil ruce do něj. Rozpadl se na cucky, které jsem naházel do přeplněného odpadkového koše.

„Jsem její pěstounka,“ řekla do neutuchajícího kvílení, aby odpovíděla na mou otázku. Šel jsem k ní a natáhl ruce, abych si od

ní dítě vzal, ale ona na mě zakroutila očima. Obrátila se ke mně bokem. „Už jste někdy držel miminko?“

„Ne. Ale nemyslím, že by to byla nějaká věda.“

„Musíte jí podepřít hlavičku. Takhle.“ Ukázala mi to s rukou položenou pod hlavičkou, která vypadala trochu jako kivi.

„Dobře. Chápu.“

„A musíte s ní houpat. Líbí se jí to.“

„Což dává najevo neutuchajícím srdcervoucím kvílením,“ od-
tušil jsem.

Privřela na mě hnědé oči.

„Dělám si legraci. Jsem v tomhle vážně dobrý, slibuju.“

Pořád se nehýbala. Trpělivě jsem čekal.

Konečně kývla. „Fajn.“ Popošla ke mně, aby mi předala dítě. Když se naklonila a dala mi miminko do náruče, byla tak blízko, že jsem cítil její vlasy. Vanilka – a nádech zksylného mléka.

Pohoupal jsem ten malý vzteklý uzlíček. Holčička měla rudý obličej a byla úplně mimo sebe. Nevážila víc než pět kilo.

„Jste si jistý?“ zeptala se s pohledem upřeným na mě.

„Běžte. Zvládnou to. A nemusíte spěchat.“

Zase se na chvíli zastavila. „Budu hned za těmi dveřmi, kdy-
byste cokoli potřeboval.“

„Dobře.“

„Jmenuje se Grace. Já jsem Vanessa.“

„Těší mě, Vanesso. A už běžte. Dejte si tu *sprchu*.“

Ještě okamžik zůstala stát, ale pak se konečně obrátila, vyhra-
bala pár kousků oblečení z komody a vyrazila do koupelny. Po-
malu zavírala dveře a sledovala mě, dokud je úplně nedovřela.

Neklidný růžový balíček v mém náručí zakvílel o něco vyšším
hlasem. Shlédl jsem na holčičku.

Nebylo úplně snadné mě znervóznit. Kromě létání mě vlastně
nedokázalo rozhodit nic. Byl jsem advokát specializující se na

trestní právo. Každý den jsem se díval ďáblovi přímo do očí. Ale překvapilo mě, když mě při pohledu na tu drobnou osůbku zaplavil náhlý pocit – nevím, co to bylo. Snad úzkost? Byla tak křehká. Tenčí než předloktí, na kterém si hověla.

Zdálo se mi bezpečnější sednout si, posunul jsem se tedy blíž ke gauči.

Ve sprše začala téct voda. Řev neustával. Bylo úžasné, jak něco tak maličkého vydrží brečet tak dlouho.

„Copak tě trápí?“ mumlal jsem.

Zkoušel jsem vymyslet, co by mohlo být příčinou jejích potíží. Nebylo moc věcí, které mohly trápit někoho, kdo ještě neví nic o daních a jiných existenciálních starostech.

Vanessa říkala, že ji krmila, takže hlad to nebude. Plenku měla suchou. Žádné prdíky, žádná bolest. Musela být unavená, ale něco jí bránilo ve spánku.

Co by bránilo ve spánku *mně*?

A potom mě něco napadlo.

Položil jsem ji na gauč, rozevřel zavinovačku a začal hmatat po maličkém pyžamku. Projel jsem prsty všechny švy a kousíček od pupíku jsem to našel. Průsvitná plastová sponka ve tvaru T, kterou byla přichycená cenovka, zůstala trčet z látky. Absolutně neviditelná.

„Není divu, že jsi rozčilená. Taky bych byl,“ zašeptal jsem. Rozhlížel jsem se, jestli nezahlednu nůžky. Neviděl jsem je. Tak jsem se sklonil a vytáhl tu věc zuby. Potom jsem rozeplnul pyžamko a vytáhl zbytek plastu z druhé strany. Kloubem jsem malé Grace promasíroval červenou skvrnku na bříšku. „Šššš...“

Skoro okamžitě přestala plakat.

DVA

MOU MALOU DCERU
ZKROTIL SEXY CHLAP!

VANESSA

Nemluvila jsem tak úplně pravdu, když jsem mu řekla, že ho neznám. Adrian Copeland byl nejpřitažlivější chlap v tomhle domě, takže jsem ho samozřejmě znala. Tedy, spíš jsem *o něm* věděla. Jako všichni. Byl něco jako staromládenecká legenda.

On mě nejspíš neznal. A když jsme se konečně potkali, byly čtyři hodiny ráno, má rodičovská neschopnost ho vzbudila a já měla ve vlasech zvratky – samozřejmě že tam byly.

Upřímně, byla jsem moc unavená, než aby mi to vadilo. Tohle byla ta nejhorší noc z nejhorších dvou týdnů celého tohoto roku. Byla jsem vržena do mateřství přímo po hlavě. Strašně jsem se pohádala se sestrou a Grace teď procházela nějakým šíleným nervovým zhroucením, které jsem vůbec nechápala.

Vůbec mi to nedávalo smysl. Grace byla až neuvěřitelně hodné miminko. Takové to *neskutečně* hodné miminko. Když už mi měl na prahu skončit nějaký kojeneček jako překvapení, nemohla jsem si přát lepšího. Ona většinou vůbec neplakala, hezky spala, za poslední dva týdny jsme si zvládly nastavit pravidelný denní režim – a potom stačí jediná koupel a ona se z miláčka změní v satana.

Vyzkoušela jsem úplně všechno. Dokonce jsem absolvovala videohovor s jejím pediatrem, který se zdál být absolutně lhostejný a řekl, ať s ní přijdu zítra, když bude pořád „vyvádět“.

Adrianova nabídka byla zkrátka příliš lákavá, než aby se dala odmítnout.

Za prvé, jeho argumenty dávaly smysl. To, co jsem dělala – nebo *nedělala* – nezabíralo. A já byla v téhle fázi zcela otevřená jakýmkoli návrhům. Klidně bych vyzkoušela i exorcismus, kdyby na mě zaklepal kněz, a ne tenhle sexy právník.

Za druhé, ten chlap měl až moc co ztratit, než aby udělal nějakou blbost.

O tomhle člověku a jeho právnických schopnostech psali minimálně jednou měsíčně ve *Star Tribune*. Věděla jsem to, protože pokaždé, když vyšel nový článek, Jógová dáma z bytu 303 mi poslala odkaz spolu s dvaceti zamilovanými smajlíky. Myslím, že měla nastavený google vyhledávač, který jí to hlídal. Normálně ho stalkovala.

Adrian byl jako já. Měl svou pověst a dobré jméno, které musel chránit. Zavraždit mě a Grace by bylo úplně mimo mísu, navíc by to poškodilo jeho podnikání. A ještě si myslel, že je v bytě plném kamer – což nebyl –, ale to on nevěděl.

A za poslední? Nikdo jiný mě zachránit nepřijde. Nikdo jiný na mé dveře nezaklepe, aby mi pomohl v mém sedmém kruhu pekla. A tu sprchu jsem potřebovala. *Moc*. Prostě jsem potřebovala smýt ty zvratky a pot a vzít si kalhoty, které nebudou počůrané. A zatímco to budu dělat, Grace musí někdo chovat. Pokaždé, když jsem ji zkusila položit, ječela tak zoufale, až to vypadalo, že exploduje.

Potřebovala jsem jen pět minut. Pět krátkých minut. Třeba to pomůže – a když ne, aspoň se budu cítit líp a líp taky zvládnou ten jakot. Právě teď jsem byla tak dvě vteřiny od totálního duševního kolapsu.

Svlékla jsem se a myla se tak rychle, jako by mi někdo měřil čas. Asi čtyři minuty po tom, co jsem vlezla do sprchy – což byl můj nejlepší čas, možná vůbec nejkratší sprcha v životě – jsem vypnula vodu a nastalo absolutní, rajské, chladné *ticho*.

Srdce mi málem vyskočilo z hrudi.

Pane bože. Něco bylo špatně.

Zabalila jsem se do ručníku tak rychle, že jsem málem uklouzla na dlaždičkách.

Co jsem si myslela? Vždyť toho chlapa vůbec neznám. Tedy, *znám*, ale neznám. Co když ji unesl? Hodil z balkónu? Co když to byl úplně normální chlap, který se ocitl na pokraji nervového zhroucení, a ten pláč ho zlomil a on ji za ty čtyři minuty utřásl k smrti? Byla jsem úplně pitomá!

Rozrazila jsem dveře koupelny, připravená na cokoli, co mě tam čekalo, a ztuhla jsem.

Adrian ležel na gauči v mém ztemnělém obýváku, hlavu měl na polštářku a tiskl si prst na rty. Grace ležela schoulená na jeho paži a *spala*.

Zůstala jsem stát a zírala na něj s otevřenou pusou. Nemohla jsem tomu věřit. Po špičkách jsem došla až k nim, abych se přesvědčila na vlastní oči, ačkoli ze mě kapala voda.

Co je *tohle* za čáry? Jak to udělal? Ten chlap musel být snad zaříkávač dětí nebo co. Grace ze spaní jemně zabroukala a já se musela chytit za srdce.

Myslím, že existuje nějaký primitivní vnitřní spínač, který se pne pokaždé, když vidíte chlapa, jak se stará o dítě, protože přísahám, že jsem se právě v tu chvíli asi trochu zamilovala. Jasně, ten chlap byl úžasný i bez toho čarodějnictví, ale teď? No do háje.

Pořád ze mě kapala voda a já stála a zírala na něj. Když jsem se nehýbala, mrknul na mě a rukou mě odehnal. Zrudla jsem a přinutila se jít zpátky do koupelny, abych se oblékla.

Vrátila jsem se s vlasy stočenými do vlhkého copu. Grace se ani nepohnula. Stála jsem vedle gauče a motala si do vlasů gumičku.

„Hotovo?“ zašeptal.

Kývla jsem a sklonila se, abych ji zvedla.

Bože, nádherně voněl. Cítila jsem z něj spánek a teplo a mužnost. Čistou bavlnu a testosteron.

Vzala jsem Grace do náruče a modlila se, aby se nevzbudila a nezačala zase plakat, až ji položím do postýlky.

Nevzbudila se.

Když jsem se otočila, abych Adrianovi poděkovala, byl už na cestě ke dveřím. Ještě se zastavil, aby z odpadkového koše v kuchyni vytáhl pytel, chvilku se s ním pral a bez jediného slova odešel i s ním.

Odhrnula jsem si dlaní ofinu z čela. Pane. *Bože.*

Musím natočit video. *Okamžitě.*

Poslední dva týdny jsem nepřidávala žádný obsah. Můj kanál na youtube osiřel. Kvůli té malé jsem musela stopnout celý svůj produkční tým. Nechala jsem si jen kameramana Malcolma. Nejen, že jsem nevydělávala žádné peníze, ale ještě navíc jsem zklamala i své předplatitele. Jenže jsem zkrátka neměla o čem mluvit.

Být matkou samoživitelkou není vůbec vzrušující. Včera jsme si volali s Malcolmem, abychom probrali nápady, co by se z domova dalo točit. Všechno to bylo dost trapné. Kosmetické návody. Bláznivé pečující masky a barvení vlasů do náhodných odstínů. Videoreportáže o tom, jak otvírám poštu od fanoušků. Nuda.

Ale tohle...

Popadla jsem notebook a po špičkách se odkradla do koupelny. Sedla jsem si na zavřený záchod a nazvala video „Mou malou dceru zkontroloval sexy chlap“. Neobtěžovala jsem se fénováním vlasů nebo líčením. Byla jsem ráda, když moje vstupy byly autentické. Zhluboka jsem se nadechla a stiskla Nahrávání.

„Ahoj, všichni! Dívejte se, jsem naživu!“ Zamávala jsem na monitor. „Řeknu vám, že poslední dva týdny byly hodně zajímavé. Dostala jsem všechny vaše znepokojené e-maily. Děkuju, že jste se o mě báli. A ano, minulý týden jsem se vykašlala na konferenci v L.A. Víím, že hodně z vás bylo zklamaných, a moc se omlouvám. Jestli jste si koupili lístek, abyste mě viděli, vyfotťte ho a pošlete fotku s adresou Malcolmovi sem.“ Ukázala jsem prstem nad hlavu, kde nechá Malcolm vyskočit řádek s údaji. „A on vám za to pošle mou podepsanou fotku. Víím, že to není stejné jako naživo, ale věřte mi, že jsem měla vážně dobrý důvod.

Je mi jasné, že si všichni říkáte, kam jsem zmizela. Z titulku jste ale už zjistili, že mám miminko! Překvapení! Jste překvapení? Protože já jsem tedy překvapená byla.“ Naklonila jsem hlavu a bláznivě zakroutila očima do kamery.

„Někdo, na kom mi moc záleží, čekal miminko. Před třemi týdny se jí narodila zdravá holčička. A před dvěma týdny mi to miminko přinesla, že prý si potřebuje pro něco doběhnout do obchodu, a už se nevrátila.

Maminka malé Grace se teď bohužel nenachází na úplně nejlepším místě. Její táta taky není nikde na obzoru, takže jsem teď dočasnou pěstounkou novorozené holčičky a nemám nejmenší tušení, jak se o ni starat. A asi ani nemusím dodávat, že výlet do Mexika, který jsem naplánovala na vánoční natáčení, se ruší a místo něj budeme v nejbližší době prozkoumávat jen sedmdesát pět metrů čtverečních mé garsonky.“

Na chvílku jsem se odmlčela, abych to všechno nechala vyznít.

„Určitě už si říkáte, kdy do toho vstoupí ten sexy chlap. Takže: jsou čtyři hodiny ráno a já i můj malý andílek jsme vzhůru. Máme za sebou asi milion hodin nepřetržitého srdceryvného pláče. Obě,“ dodala jsem. „A vtom zaklepe na dveře můj soused a ptá se mě, jestli nepotřebuju pomoct.

O tom svém sousedovi vám musím trochu povyprávět. Je to ten nejvíc sexy chlap v celém domě. Možná nejvíc sexy chlap v celém okolí. Je tak atraktivní, že kdyby u mě zastavil v tmavé uličce v bílé dodávce bez oken, na rukou měl gumové rukavice, mával na mě izolepou a tvrdil, že má bonbony – nasedla bych k němu. Nejen že je to významný, svobodný právník. Ještě navíc má impozantní bradku. Když jsem se sem v září nastěhovala, neustále chodil běhat bez trička a na břicho má božský pekáč buchet. Naprosto dokonalý six-pack. Víte co, přesně tak mu budeme říkat. Božský six-pack.

Takže sem nakráčel jako nějaký rytíř v zářivých kalhotách od pyžama, já měla ve vlasech zvratky, ale ne v takovém tom legračním smyslu, jako když vypijete moc tequily v Cancúnu, ale v tom smyslu, jako když se vám maličká živá bytost vyzvrací do vlasů. Nabídl mi, že miminko podrží, abych si mohla dát sprchu. Dovolila jsem mu to. Prosim, nesudte mě. Byla to fakt super rychlá sprcha. A když jsem vyšla ven, zjistila jsem, že on mezitím dokázal to dítě utiřit. Leželi tu spolu na mém gauči. Upřímně vám říkám, že jsem v životě neviděla nic, co by bylo atraktivnější. Vypadali jako na jedné z těch naaranžovaných fotek na instagramu, jak na nich modelky předvádí běžné domácí práce, u kterých jsou neuvěřitelně sexy. V normálním životě při válení na gauči nikdo takhle dobře nevypadá. Fakt.

Všichni už dávno víte, že ujíždím na chlapech s bradkou. Je to moje slabost. Ale teď s pravdou ven – za poslední týden? Přesunula jsem svůj zájem na tatínky. Víte co, došlo to tak daleko, že vidím v supermarketu chlapa s pivním mozolem a začínající pleškou, ale když má na břicho nosítko a v něm mimino, hned si začnu říkat ,hmm, vsadím se, že tenhle dokáže vyměňovat plínky celou noc'. No, a teď u mě doma leží na gauči chlap s mým ubřečeným miminem v náručí – myslím, že jsem se trochu zamilovala.

„Jsi ale na lásku připravená?“ ptáte se nejspíš. „Naklonila jsem hlavu a nechala cop spadnout přes rameno. „Ne. Můj postoj k randění se nijak nezměnil. Ani kvůli vypracovaným břišákům. Takže se moc neradujte. Totiž, i kdyby ta přitažlivost *byla* vzájemná a on by byl ochoten přehlédnout mé nesčetné vady – a taky *tohle*,“ vstala jsem, otevřela dveře od koupelny a otočila kameru, aby byla vidět katastrofa v mém bytě. Dveře jsem zase zavřela a nastavila kameru zpět na sebe. „Ano, na mém konferenčním stolku jsou opravdické pleny s opravdickým lidským odpadem. A přesně takhle to tu vypadalo, když přišel. Tak jak by se asi mohl nezamilovat, že? No nic, pro nejbližší budoucnost zůstanu volná, a to z důvodů, které se tu už dříve a často probíraly. Což mi ovšem nebrání trochu slintat do výlohy, nebo ano?“

Zívla jsem si do hřbetu ruky. „Je čas jít spát. Než půjdu, ještě pár postřehů. Jestli se vám tohle video líbilo, určitě se přihlaste k odběru na mém kanálu. A jako vždycky, ze srdce si vážím jakýchkoli darů pro mou oblíbenou charitu. Společně ten lék najdeme.“

Zastavila jsem nahrávání a poslala video Malcolmovi. Vloží do něj odkazy, přidá štítky a do dvou hodin bude zveřejněné na mém youtube kanálu, kde se na něj jako vzteklí psi bezesporu vrhnou mí drazí fanoušci, kteří si po dvou týdnech bez jediného videa už nejspíš mysleli, že jsem mrtvá.

Neměla jsem tušení, co bude dál. Moje videa se točila kolem cestování. Byla jsem vloggerka cestovatelka. Prakticky všechny vstupy jsem točila na lokacích. Nikdy jsem nenatočila video ze svého bytu. Byl to obrovský odklon od standardu a klidně jsem kvůli tomu mohla přijít o sledující. Nedalo se to odhadnout.

Měla jsem věrné fanoušky, kteří se mnou zůstanou, ať se stane cokoli. Jenže většina internetu disponovala jen velmi omezeným rozsahem pozornosti. Když nebudu soustavně přidávat nějaké zábavné vstupy, prostě přepnou jinam.

A jestli nebudu schopná vydělávat peníze...

Snažila jsem se na to nemyslet.

Upřímně, trochu jsem tušila, co s tím videem bude. V komentářích proběhnou typické debaty. Někteří lidé mě podpoří, jiní ne, a ti podporující budou napadat ty, co budou psát nenávistné poznámky. Bude dost těch, co mě odsoudí za to, že jsem nechala cizího chlapa hlídat své dítě. Pár dalších se rozepíše o katastrofálním stavu mého bytu. Nebudou chybět standardní jedovaté poznámky k mému vzhledu.

Většina z toho po mně jen steče. Byla jsem předmětem jejich pozornosti už déle než dva roky. Těžko mi něco ublíží. Navíc jsem oplývala nadhledem, možná víc než jiní, a podobné maličkosti mnou nijak necloumaly.

Nikdy.

A v porovnání se životem jako celkem byla většina věcí velmi, velmi malá...

Obzvlášť když vám ho třeba nezbyvá víc než rok.

TŘI

PODVODNÍK PŘISTIŽEN!

ADRIAN

Vyhodil jsem odpadky z Vanessina koše do popelnice. Když jsem se vrátil do svého bytu, bylo rozsvíceno. Rachel pobíhala po ložnici a házela věci do kufru.

Stál jsem ve dveřích a mrkal na ni. „Co to děláš?“

„Balím.“

Zamračil jsem se. „Cože? Ty už jdeš? Myslel jsem, že ti to letí až ve tři. Vždyť máme jít na oběd.“

Neodpověděla mi. Zašla do koupelny a já slyšel, jak přechází sem a tam, otvírá a zase zavírá šuplíky. Otevřela i lékárníčku. Vyšla ven, položila taštičku s lícidly do kufru a zapnula ho. Vytáhla rukojeť.

„Rachel...“

„Letím ve čtvrt na osm,“ řekla, aniž by se mi podívala do očí. „Budeme zaškolovat nového zaměstnance a já tam musím být.“

„Musíš tam být? A to ses rozhodla teď, ve čtyři ráno?“

Chvilku mlčela a dívala se na zem. Potom zvedla oči. „Adriane, myslím, že si potřebujeme dát pauzu.“

Zůstal jsem jako přimražený.

„Co? Proč?“

Dívala se na mě přes celý pokoj a roztrásla se jí brada. „Neměla bych tu být. Mám odpovědnost a povinnosti a neměla bych být na druhém konci země...“

Kývl jsem. „Fajn. Máš pravdu, neměla bys pokaždé cestovat ty. Já teď pojedu na chvíli s tebou. Vezmu si týden volno.“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Mně to takhle nevyhovuje. Takhle jsem si to nepředstavovala. Nečekala jsem, že to mezi námi začne být vážné. Nemůžu v tom dál pokračovat, ne za těchto okolností...“

Vrtěl jsem hlavou. „Za jakých okolností?“

„Adriane, já jsem vdaná.“

Jako by mi vrazila facku. „Cože?“ vydechl jsem.

Zachvěla se jí brada. „Jsem vdaná,“ zopakovala.

Dobrou půlminutu jsem jen stál a zíral na ni.

„Nechtěla jsem ti ublížit,“ zašeptala. „Chtěla jsem od něj odejít, jenže pak jsem to neudělala a... Tohle s tebou měla být záležitost na jednu noc, jenže... *nebyla*. A já nejsem připravená na to, co teď k tobě cítím a...“

Promnul jsem si bradku a šokovaně si sedl na postel.

Vlna emocí mě zasáhla jako tsunami. Překvapení, zrada, bolest, zmatek. Byli jsme spolu osm měsíců. Osm podělanejch měsíců. A ona je *vdaná*???

Pomaloučku jsem vydechl, abych se zklidnil, a zvedl jsem zrak směrem ke dveřím, kde stála.

Přejela si rukama po tvářích. „Mrzí mě to. Vlastně ani nevím, co ještě říct.“ Přehodila si tašku s počítačem přes rameno a chvíli jen tak stála. „Budeš mi chybět.“

Ještě jednou se na mě omluvně podívala a potom za sebou zavřela dveře.

O deset hodin později mi koncipientka hodila na stůl složku k případu a já se na židli opřel a protřel si oči.

„Co to dnes s vámi je?“ štěkla po mně Becky bez servítků.

Měla v puse žvýkačku. Žvýkala hlasitě. *Opět.*

Svou koncipientku/asistentku jsem si oblíbil. Odváděla skvělou práci. Byla motivovaná a zodpovědná. Začala tu pracovat jako stážistka a vedla si tak dobře, že jsem ji najal na plný úvazek. Jenže bez ohledu na to, jak moc jsem ji měl rád, občas jsem si připadal, jako bych nezaměstnával profesionálku, ale spíš bláznivou pubertačku. Becky neměla vůbec žádné zábrany. Absolutně nulový filtr. Nejen že mi s ledovým klidem oznámila, že mám na kravatě flek od kafe, ale hned vzápětí bez mrknutí oka dodala, že je ta kravata hnusná.

„Vyplivněte tu žvýkačku, prosím,“ zabručel jsem, když jsem otvíral složku. „Moc jsem se nevyspal.“

Vytáhla žvýkačku z pusu a držela ji v ruce. Stála nade mnou, zatímco jsem otáčel stránky. „No jo, jste dnes ještě divnější než obvykle.“

Zhluboka jsem se nadechl. „Napadlo mě, že bych dnes odešel dřív.“

Zamrkala na mě. „Hej, nechystáte se jít domů a z deprese začít psát japonské haiku, ne? Protože by bylo vážně nefér, kdybych to musela číst.“

Odfrknul jsem si. „Ne, nepůjdu domů a nezačnu psát haiku.“

„Dobře. Ovšem na druhou stranu byste měl vědět, že podle horoskopu vás dnes čeká drastická životní změna.“

Povytlhl jsem obočí. „Čtete můj horoskop?“

„Asi protože jsme oba kozorozi?“ pronesla podrážděně, jako bych tuhle informaci měl dávno mít uloženou.

Dala si ruku v bok. „Nikdy neodcházíte domů dřív. Už dva měsíce jste úplně mimo. Přestal jste chodit do fitka...“

„Jak můžete vědět, že jsem přestal chodit do fitka?“ zamumlal jsem do otevřené složky.

„Protože můj kluk tam chodí taky a řekl mi, že jste dřív cvičil prakticky každý den a teď nechodíte vůbec. Prakticky nejíte, jste jak tělo bez duše. Tak co to s vámi je?“

Zhluboka jsem vydechl a zvedl oči od papírů. „Nevím. Prostě asi nemám úplně nejlepší rok. A s Rachel jsme se rozešli.“

„Super, nesnášela jsem ji.“

Podíval jsem se na ni s úšklebkem. „Prosím?“

Lhostejně pokrčila rameny. „Nikdy jsem ji neměla ráda. A její instagram vypadá jako totální fejk.“

Zamračil jsem se. „Jako co?“

Frustrovaně si povzddechla. „Pane bože, vy jste fakt trapák! Fejk. *Falešný účet?*“ napovídala mi pomalu a důrazně, jako by mi tak mohla pomoci ten výraz pochopit. „Podvod?“

Stiskl jsem rty a kývl. „No, to dává smysl,“ řekl jsem. „Možná by bylo fajn, kdybyste mě na to upozornila dřív.“ Zavřel jsem složku. „Prostě si dneska potřebuju udělat den jen pro sebe.“

Becky rezignovaně zafuněla. „Fajn. Vymažu vám diář. Ale přisahám bohu, Adriane, koukejte se z toho dostat. Proč si nemůžete třeba adoptovat psa nebo tak něco?“

Přesně tohle mi před pár týdny řekla moje máma. Psi jsou evidentně řešením každého životního problému.

„Nepořizujte si kočku,“ pokračovala. „Kočky chodí po stole a shazují na zem pití. Na to nejste dost emocionálně stabilní.“

Odfrnul jsem si. „Díky za tip. Budu na to myslet.“

„Jeden můj kamarád provozuje záchranou stanici pro zvířata. Potřebují pomoc s adopcemi psů. Mám vám nějakého obstarat? Když si ho zamilujete, můžete si ho adoptovat. A když ne, vezme si ho někdo jiný.“

Pes vlastně nebyl až tak hrozný nápad. Možná bych si ho mohl brát do kanceláře. Becky by ho venčila, když bych byl u soudu. Vážně mi *chyběl* pocit, že má můj život nějaký smysl.

Dřív jsem trávil hodně času s mámou a babičkou, ale ty se v říjnu odstěhovaly do Nebrasky s máminým novým manželem.

Právě kvůli tomu jsem se ocitl na oné spirále splínu, o které mluvila Becky. Vypadalo to, že budu sám na svátky.

Pozvali mě, ať přijedu za nimi, ale já jsem mámina manžela Richarda moc nemusel. Nejel jsem na jejich svatbu v srpnu a odmítl jsem přijet i na Děkuvzdání a na Vánoce.

Návštěvy Rachel byly to jediné, na co jsem se těšil.

Nečekaná zející černá díra v mém osobním životě byla jako poslední hřebík do rakve mé nálady.

Do kanceláře nakoukl mladší partner ve firmě, Lenny, a zadíval se na Becky, která ještě pořád stála u mého stolu s hlavou skloněnou k telefonu. „Člověče, Becky mi právě napsala, že jste se s Rachel rozešli. To je pech, kámo.“

„Jo, díky.“ Skládal jsem do kufríku složky, které jsem si chtěl vzít s sebou domů.

Lenny se opíral se založenýma rukama o rám dveří. „Poslouchej, nezajdeme někdy v týdnu na oběd? Máš čas?“

„Má čas.“ Becky ani nezvedla hlavu od telefonu.

Hodil jsem po ní pohledem, než jsem Lennymu odpověděl. „Dej vědět kdy.“

Poklepal na zárubeň, naznačil prsty výstřel z pistole a odešel.

Becky dál stála u mého stolu a psala něco do telefonu. Žvýkačku vrátila do pusy.

Seděl jsem a čekal, kdy si všimne, že na ni zírám. „Becky...“ nevydržel jsem to a podrážděně na ni vyjel.

Nafoukla a praskla bublinu. „Myslím, že jsem vám našla psa.“

„Skvělé. Úžasné. Mohla byste ho, prosím, hledat u svého stolu? A pokuste se, *prosím*, cestou nikomu dalšímu nesdělovat mé osobní záležitosti.“

Ušklíbala se, jako obvykle zcela stoicky, a odkráčela.

O pět minut později za mnou přišel Marcus. „Nazdar, kamaráde.“

Marcus Beaker byl zakladatel firmy a můj protipól. Bylo mu padesát dva let, byl plešatý, mírně obézní a ostrý jako připínáček. Jeho žena byla doktorka, Marcuse prakticky nemohla vystát a ráda jezdila na dlouhé dovolené bez něj. Nebylo to šťastné manželství.

Spolu jsme tvořili dobrý tým. Já byl tvář pro vysoce profilové případy – málokdy mě něco zaskočilo a byl jsem miláček médií. Marcus měl pověst buldoka a byl to jediný člověk, který se mi vyrovnal, pokud šlo o pracovní etiku.

Sesunul se na židli před mým stolem. „Prý jdeš domů dřív,“ pronesl.

Věděl jsem, proč tu je. Můj odchod před pátou hodinou byl v podstatě totéž, jako by v kanceláři houkaly sirény. Jako když zchromne favorizovaný kůň.

Neměl se čeho bát. Svůj stres a zoufalství přetavím do práce. Vždycky jsem to tak dělal. Už na střední. Čím hlubším bahnem jsem se brodil, tím produktivnější jsem byl. Proto jsem odmaturoval dřív coby nejlepší z ročníku a v kapse jsem si odnášel stipendium na vysokou. Můj depresivní osobní život měl momentálně za následek to, že jsme se stali jednou z pěti nejlepších firem v Minnesotě. Stejně jsem se ale Marcusovi nedivil, že si mě chce zkontrolovat. Líbilo se mi, jak je mazaný.

„Ve středu mám dvě jednostranná prohlášení,“ řekl jsem. „Připravím si podklady doma. Myslím, že se mi rozjíždí migréna,“ lhal jsem.

Kdybych mu řekl pravdu, jen bych znásobil jeho obavy.

„Mohl bych na případ Keller přidělit někoho jiného,“ mluvil ke své kravatě, kterou si uhlazoval.

Nehnul jsem brvou.

Řekl to, aby mě pošťouchl. Chtěl, abych věděl, že ať už řeším cokoli, on očekává, že se s tím vyrovnám rychle a vrátím se ke své práci.

Opakuji, *libilo* se mi, jak je mazaný.

Ani jsem nezvedl oči od e-mailu, který jsem psal Becky. „Nemyslím si, že by někdo jiný zvládl, co jsem rozjednal.“ Posledním klepnutím jsem e-mail odeslal a podíval se Marcusovi do očí.

Opřel se a propletl si prsty na břicho. „Keller a Garcia? Co ti dva idioti zase vyvedli?“

„Garcia porušil pravidla opatrovnictví a minulý týden vzal svou dceru přes hranice státu, protože jeli navštívit jeho matku. Žádají plné zbavení rodičovských práv až do skončení soudu.“

Potřásl hlavou. „Toho chlapa obvinili z neplacení daní. Není to násilný zločin. To neprojde.“

„Já vím. Nejspíš ho jen klepnou přes prsty.“

„A Keller?“

Odfrnul jsem si. „Jeho bývalá žena ho načapala, jak si ho ve dvě ráno honí za jejím oknem, čímž porušil zákaz přiblížení.“

„Au,“ zahihňal se.

„Taky žádá zbavení opatrovnictví.“

Podíval se na hodinky. „Ta nejspíš dosáhne svého. Ten chlap nedokáže udržet péro v kalhotách. Tohle mu v jeho případě napadení nepomůže.“

„To opravdu ne.“ A já nevěřil, že by to zvládl vyřešit kdokoli jiný – a on taky ne.

Marcus pokýval hlavou. „Fajn, tak hezké odpoledne.“ Vstal a s rukou na opěradle židle se ještě zastavil. „Nechceš s námi jet na Vánoce na chatu? Jessica nechala nainstalovat na verandu vířivku.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Myslím, že vyrazím do Nebrasky. Máma chce, abych přijel zkontrolovat, kolik práce už udělali na domě.“

Další lež.

Nelíbilo se mi, že budu na Vánoce sám, ale jestli jsem si uměl představit peklo, pak vypadalo jako trávení času s Marcusem a jeho protivnou ženou a sledování jejich manželství bez lásky. Marcusova kariéra vypadala jako pomník tvrdé práci a odhodlání, ale jeho osobní život byl spíš odstrašující příběh.

Všechno jsem si sbalil a z kanceláře vypadl ve tři.

Cestou domů mi volala máma.

Zíral jsem na její fotku na displeji bluetooth v autě. Neměl jsem náladu s ní mluvit, ale nerad jsem jí nezvedal telefon, pro případ, že by se jí něco stalo – a za okolností, v jakých žila, to bylo vysoce pravděpodobné.

Dlouze jsem vydechl a s vynuceným optimismem ťukl na zelené sluchátko. „Ahoj, mami.“

„Adriane. Volám, abych se zeptala, jaké bylo Děkuvzdání.“

No jistě.

Volala, aby mě přesvědčila, že k ní mám jet na svátky. Doufala, že jsem se ze své samoty na Děkuvzdání poučil a teď jsem připravený být zase hodný kluk.

Ani náhodou.

„Děkuvzdání bylo v pohodě,“ řekl jsem neutrálně.

Samozřejmě že nebylo. Byl jsem celý den sám, jedl čínu z krabiček a četl si přepisy soudních líčení.

Povzdechla si. „Nemusí to tak být, víš? My tě tady *chceme*. Prosím, přijed' na Vánoce.“

Zaťal jsem čelist. „Ne.“

Úplně jsem viděl, jak mě probodává nesouhlasným pohledem. „Doufám, že víš, že tím svým bojkotem neublížuješ jenom Richardovi. Ublížuješ mně a ubližuješ své babičce. Ona nechápe, proč nepřijedeš. Je den ode dne zmatenější a nevím, kolik času nám s ní ještě zbývá. Opravdu ji obětuješ kvůli tomu... tomu *malichernému* sporu?“

Nevěřicně jsem se rozesmál. „Malicherný spor? To má být vtip?“
Představoval jsem si, jak rozhazuje rukama. „Udělal chybu. A bez ohledu na to, jaký máš z toho pocit, Richard je teď můj manžel a chce tě líp poznat...“

„Nemám ani nejmenší chuť mu něco takového dovolit. Nezaslouží si tě. Po tom, co udělal, sis ho neměla brát.“

Na dlouhou chvíli se odmlčela.

„Možná budeš jednoho dne potřebovat odpuštění, Adriane. A možná ti ho někdo dopřeje.“

Ztichli jsme.

Plakala. Slyšel jsem, jak na druhém konci linky popotahuje. Zaparkoval jsem na svém místě v garáži pod domem a vypnul motor.

Dřív jsme si s mámou byli blízcí. Než se objevil *on*. Staral jsem se o ni – *vždycky* jsem se o ni staral. Už od patnácti let, kdy se na nás můj podělanej táta vykašlal. Každou neděli jsem k ní a babičce jezdil na večeri. Platil jsem opravy domu, vozil jsem babičku po doktorech.

A potom se máma zamilovala.

Už to bylo dost zlé, ale *on* je vzal a odstěhoval do mizerné Nebrasky.

Celá situace se neustále zhoršovala, a protože to nevypadalo, že by Richard couvl nebo že by se máma chystala ho opustit, očividně to budu muset být *já*, kdo bude flexibilní. Anebo se můžu se svou rodinou navždy rozloučit. Takové byly moje možnosti.

A ani jedna z nich nebyla reálná.

Máma se vysmrkala.

Pevně jsem zavřel oči. „Nemůžeme se prostě bavit o něčem jiném?“

„Adriane, já vím, že to je těžké. Možná bys měl za někým zajít...“

„Ne. Nezměním názor jen proto, že někomu zaplatím dvě stě dolarů za hodinu terapie.“

Popotáhla.

„Dobrá tedy. Potom už se asi nemáme o čem bavit. Zavolej mi, až se rozhodneš, co je pro tebe důležité.“

Zavěšila.

Ještě dobrou minutu jsem zůstal sedět v autě a štípal se do kořenu nosu. Teprve pak jsem se přiměl vystoupit.

Vlekl jsem se domů, cestou si v lobby vyzvedl poštu a po schodech jsem se vydal nahoru. Když mi k mému bytu zbývalo poslední patro, uslyšel jsem křik.

Ženský křik.

Zastavil jsem se v mezipatře a snažil se rozpoznat, jestli ho slyším shora nebo zdola.

Shora.

Je to z *mého* patra.

Bral jsem schody po dvou a vpadl do chodby.

Mladík se znuřeným výrazem, oblečený v baloňáku a se šátkem na krku, stál vedle drobné blondýny s šedou kapucí na hlavě a prohlížel si něco v mobilu. Druhý muž byl zaklíněný ve dveřích Vanessina bytu.

„Pusť mě!“ ječela Vanessa zevnitř. „Zavolám policii!“

„Hej!“ zařval jsem.

Všichni ztuhli. Schválně jsem šel přímo k nim. Chlap u dveří pustil kliku a ustoupil o krok dozadu. Byl starší. Kolem šedesáti, řekl bych. Měl prošedivělé vlasy, husté obočí, na sobě kostkovaný svetr a přes něj bundu.

Žena, která přišla s nimi, byla zfetovaná. Měla zorničky jako špendlíkové hlavičky.

Pootevřenými dveřmi vykoukla do chodby Vanessa. Krvácela ze rtu.

Zařal jsem čelist. „Můžu vám s něčím pomoci?“ pronesl jsem plamenně směrem ke staršímu muži.

Přeměřoval si mě očima. „Tohle není vaše věc, fešáckej domácí poldo. Žádnou pomoc nepotřebujeme. Tak si dejte pohov.“ Obrátil se zpátky k Vanesse. „Máme právo ji vidět!“ Zašermoval jí prstem před obličejem.

Vanessa bojovně vystrčila bradu. „Ehm, *nemáte*. Bohužel. Dočasné opatrovnictví bylo svěřeno mně. Pokud chce Annabel svou dceru vidět, přiveďte ji, až bude čistá.“

Mladší z dvojice mužů netrpělivě zafuněl. „Podívej, Vanesso, já přišel jen pro ten batoh od Gucciho, co jsi mi slíbila. Jestli mi ho sem podaš, bude tu zaclánět o jednoho člověka míň.“

„Políb mi prdel, Brente!“

Spadla mu brada. „Proč jsi našťvaná *na mě*? Já se s nimi jen svezl!“

„Neměl jsi jim vůbec dovolit sem jezdit!“ štěkla Vanessa.

Překřížil si paže na prsou. „Jsi vytočená, protože nepomáhám s tím miminem? Je to tak? Mám nesmírně citlivý dávivý reflex, Vanesso, já prostě *nezvládnou* pokaděný plínky. Vzpomínáš, jak sis dala v Nico's řecký salát a já se z toho feta sýra pozvracel do květináče?“

Vanessa ho zpražila pohledem. „Brente. Odvez. Je. *Domů*.“

„Nic takového neuděláš! Ne, dokud Grace nevidíme!“ vykřikoval ten starší muž. „Tohle je únos!“

Brent si odfrknul. „Až na to, že není.“ Založil si paže na prsou. „Nemohli bychom prostě vypadnout? Tohle je *tak* nedůstojné.“

Starší muž vypadal, že se každou chvíli znovu vrhne do dveří. Dalším krokem jsem se postavil mezi něj a Vanessu a on ustoupil. Měl jsem na sobě oblek s kravatou, ale pořád jsem měřil svých sto devadesát centimetrů a dobře jsem věděl, jak přísně vypadám, když se neusmívám. „Pokud jste rodič bez opatrovnic-

kých práv, musí se každá návštěva plánovat ve spolupráci se soudem.“

Starší muž nafoukl hrud'. „Nikam se odsud nehne, dokud to dítě neuvidíme, a to je mé poslední slovo!“ prohlásil ostře.

„Fajn. Tak zavoláme policii, aby to vyřešila.“ Kývl jsem na ženu. „Je zcela evidentně pod vlivem. A já určitě nezapomenu zmínit, že jsem viděl, jak se snažíte vniknout do bytu násilím. Vanessa krvácí, takže předpokládám, že došlo k útoku a ublížení na těle, a v tom případě jí doporučím, aby vznesla obvinění a požádala o zákaz přiblížení. A ona ho *získá*. Potom bude vaše další případná návštěva, pokud vám soud vůbec nějakou schválí, probíhat pod dohledem a povinně na policejní stanici.“ Přísně jsem ho pozoroval. „Něco mi říká, že vy dva byste si na policejní stanici moc dobře nevedli.“

Vzdorně se na mě zahleděl. Blondýna vedle něj podle všeho vůbec nechápala, co se děje.

Brent se na mě usmíval, jako by konečně vzal na vědomí, že tu stojím. Zakryl si rukou pusou a směrem k Vanesse, která vykukovala ze dveří, teatrálně šeptal: „Vidíš to? Je tak sexy! A ten oblek od Armaniho je *vážně* drahý.“

Ignoroval jsem ho.

Starší muž se narovnal a rozhořčeně si popotáhl bundu. „Fajn.“ Naposledy střelil pohledem po Vanesse. „Poznáme, když nás někde nechtějí.“

Popadl blondýnu za rukáv a táhl ji chodbou pryč. Do očí se mi nepodíval. Brent se je chystal následovat, ale na moment se ještě zastavil. „Zbožňuju tu kravatu.“

A pak byli všichni pryč.

Obrátil jsem se k Vanesse. Chvilíčku na mě mrkala doširoka otevřenýma očima – a pak mi zabouchla dveře před nosem.

Zůstal jsem tam stát a zíral na číslo jejího bytu. Za okamžik dveře znovu otevřela. „Děkuju,“ vyhrkla.

A zabouchla podruhé.

Fajn...

Čekal jsem, jestli se ta prapodivná partička nevrátí.

Nevrátila.

Bylo skoro pět a já seděl u barového pultu v kuchyni nad pracovními dokumenty, když někdo zaklepal. Otevřel jsem a uviděl Becky.

Se *psem* v náručí.

„Volala jsem vám snad milionkrát,“ řekla. „Myslela jsem, že jste mrtvý. Vždycky zvedáte telefon.“

„Mohli bychom nemluvit o tom, že jsem mrtvý?“ Zůstal jsem stát mezi dveřmi. „Co je sakra tohle?“

„To je váš pes.“ Zvedla mu packu a zamávala s ní na mě. „Jak jsem vám říkala, že vám ho seženu?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Tohle není můj pes.“

Byl to... nevím, co to bylo. Asi čivava? Ale rozhodně v nějaké nešťastné kombinaci. To zvíře mělo krátkou hnědou srst s vypelichanými skvrnami na hrudi, zamlžené, vykulené, vlhké oči a jazyk, který visel z levé strany tlamy. Vypadalo to spíš jako karikatura psa.

„Ale jo. Tohle *je* váš pes,“ mlaskla. Už zase žvýkala.

Zkřížil jsem ruce na prsou. „Ne. *Můj* pes je pes, se kterým můžu jít běhat. *Můj* pes je příliš velký na to, abych ho mohl takhle nosit.“

Odfrkla si. „Jenže z vás je teď poustevník, nezapomněl jste? Přivedu vám sem výmarského ohaře nebo tak něco, vy ho nevyvenčíte a on vám zničí byt. Pak propadnete králíčí norou ještě hlouběji a já vás budu muset navštěvovat na psychiatrii, kam vám budu ve svém spodním prádle pašovat telefon, abyste mohl dál pracovat, protože bože chraň, vy přece nemůžete zůstat bez práce

ani den.“ Vyfoukla bublinu. „Ten pes odpovídá vašemu životnímu stylu.“

Privřel jsem oči.

„Jste pedant na časové rozvrhy a denní rutinu a on bere troje léky denně. Chcete zůstat doma, on taky. Máte luxusní byt a on není žádný ničitel. Nelíná a bobky má jako malé pendreký. Je naučený čůrat na podložku, takže ho ani nemusíte venčit, když zrovna nemáte náladu jít ven. Je dokonalý. Jestli se do něj nezamilujete, přineste ho zítra do práce a já ho vrátím.“

Dlouze jsem si povzdechl a prohlížel si to nebohé stvoření. „Má vůbec zuby?“

„Ne. A to je dobře, protože kouše.“

Uchechtl jsem se.

Zvedla z podlahy tašku.

„Pusíte mě dovnitř, ať vám můžu ukázat jeho věci.“ Protlačila se kolem mě a já za ní zavřel dveře. „Podržte ho.“ Podala mi roztrášeného psa. Když jsem si ho nevzal, zakroutila na mě očima a jemně mi ho nacpala do náruče.

Pes zavrčel.

Zabořila ruce do tašky, kterou měla s sebou. „Takže, má artritidu a alergii a kožní infekci, takže mu musíte dávat tuhle tabletku a tuhle tabletku každé ráno a tuhle poslední taky večer.“ Vytáhla tři lahvičky. „Dejte mu je do měkkého sýra. Prostě je spolkne. Nemůže jíst granule, kvůli těm chybějícím zubům, takže tady má konzervy. Jednou týdně potřebuje léčivou koupel na suchou kůži. Tady má pleny...“

„Pleny?“ přerušil jsem ji. „Takže je *inkontinentní*?“

S rukama zabořenýma do tašky po mně hodila rozhořčeným pohledem. „Je mu *čtrnáct*. To je v lidském věku asi tak sto padesát let. Jo, a taky má červy.“

„Cože?“

Zakroutila očima. „Už mu na to něco dali. Prostě je vykadí, nebo tak něco, takže se nečilte, jestli tu někde najdete tasemnici. Čilte se jenom, když se bude hýbat. Potom ho musíte vzít zpátky na veterinu.“

„Ježíšikriste, Becky.“ Stiskl jsem si kořen nosu. „Vždyť vy po mně chcete, abych tomu psovi dělal chůvu.“

„Jo.“ Narovнала se a podala mi tašku.

Rezignovaně jsem vydechl. „Jak se jmenuje?“ zamumlal jsem a váhavě si ho prohlížel.

„Harry Puppins.“

„Bože.“

„To zvládnete.“

„I když se můj život podle horoskopu dnes drasticky změní?“

Pokřčila rameny. „Podle mě se už může změnit jen k lepšímu.“

Naposledy vyfoukla bublinu a odešla.

ČTYŘI

PŘI SLEDOVÁNÍ TOHOTO DĚSIVÉHO VIDEA
SI BUDETE ZAKRÝVAT OČI!

VANESSA

Mazala jsem si rozseknutý ret balzámem a pak jsem z chodby uslyšela hlasy. Opřela jsem se bříškou prstů o dveře a podívala se špehýrkou. Byl to Adrian s nějakou dívkou, která držela v náručí čivavu.

Ze svého úhlu jsem Adriana skoro neviděla, zato ji jsem měla přímo před sebou.

Byla hezká, to asi nebylo nic překvapivého. Ten chlap byl jasná desítka, takže klidně mohl randit se supermodelkami.

Adrian se vyklonil, aby si psa lépe prohlédl, tudíž jsem si i já mohla prohlížet jeho. Pořád měl na sobě oblek, ve kterém přišel, jen shodil sako a kravatu. Horní dva knoflíky košile měl rozepnuté a rukávy vyhrnuté k loktům.

Bože, byl neskutečně sexy. Z různých podob Adriana Copelanda by se dal vyrobit kalendář, který by se prodával tak masivně, že by se za něj bez potíží zaplatil lék na rakovinu. Adrian při běhu bez trička. Adrian v obleku. Adrian s mou uplakanou neteří na prsou.

Vypadal našťavaně. Založil si ruce na hrudi. Moc jsem neslyšela, o čem mluví.

Na notebooku mi cinkl příchozí hovor přes skype.

Drake.

Opustila jsem svou pozici u kukátka, sedla si k počítači a hovor přijala.

Na monitoru se objevila opálená tvář Drakea Lawlesse. Za sebou měl palmy, takže se nejspíš povaloval někde v tropech. Okamžitě jsem mu začala závidět.

Na krku mu visel náhrdelník ze žraločích zubů, jako obvykle byl bez trička a blond vlasy měl divoce rozčuchané. Doslova jsem z monitoru cítila kokosovou vůni krému proti slunci a oceán.

„Jak se vede, krásko?“ Věnoval mi jeden ze svých oslnivých úsměvů. „Takže... Božský six-pack?“

Odfrkla jsem si. „Nemáš ani nejmenší tušení. Ten chlap je jako dar od boha pro nás všechny,“ líčila jsem a přehrabovala se v nepořádku na stole, abych našla pilník na nehty. „Byla to praktická ukázka toho, jak upřímnou modlitbou povoláš Božský six-pack do akce.“

Škoda, že ho nejspíš už nikdy neuvidím, pokud se tedy nepodívám kukátkem.

Drake nestihl odpovědět, protože za ním prošel nahý Laird.

„Lairde!“ vyjekla jsem a cukla hlavou doleva. Oba kluci se na monitoru rozesmáli.

„Čauky, Nesso,“ zavolal Laird.

Rozhořčeně jsem zafuněla do podlahy. „Pořád s tebou nemluvíme, Lairde.“

„Ale no tak,“ v jeho hlase jsem slyšela smích. „Dal mi nabídku, která se nedala odmítnout.“

Mrkla jsem na monitor. Laird stál za Drakem a zubil se na mě přes něj. Výhled na jeho rozkrok mi naštěstí zakrývalo Drakeovo rameno.

Založila jsem si ruce na prsou. „Nejdřív mě kvůli Drakeovi opustíš a donutíš mě hledat si nového kameramana, a teď mi tu

ještě vystavuješ svoje koule. A to jsem si myslela, že se mi tenhle týden už nic horšího stát nemůže.“

Znovu se rozesmáli a Laird s houpajícím se penisem odkráčel ze záběru. Vrátila jsem se pohledem k Drakeovi. „Mohl bys svým zaměstnancům prosím koupit kalhoty? Nebo mu dej třeba bederní roušku anebo aspoň fíkový list.“

Dobrosrdečně se uchechtl.

To byl typický Drake. *Nulové* způsoby. Tábor Lawless byl jako hippísácká komunita. Nahá jóga, zkoumání čaker. Nepřekvapilo by mě, kdyby do záběru v příštím okamžiku vlezla květinami ověncená koza, na které pojede kuře.

Drake naklonil hlavu. „Potřebuješ něco, motýlku? Jak ti jde mateřství?“

„Dobře. Skvěle. Je neuvěřitelné, jak tě to změní. Najednou se slyším říkat věci jako ‚To nic, miminko se jen počúralo‘. Jako že je to naprosto v pořádku, i když mi počúrá deku z husího peří, takže bych měla být naprosto v klidu.“

Rozesmál se.

Dlouze jsem vydechla. „Netuším, jak dlouho z téhle situace dokážu ždímat obsah.“

„U Annabel se nic nezměnilo? Netušíš, kde je?“

Odfrkla jsem si. „Vím naprosto *přesně*, kde je. Je u táty. A když už mluvím o tátovi, před chvílí tu byl i s ní a chtěli vidět Grace. Annabel byla totálně sjetá. A pak mě táta omylem uhodil dveřmi do obličej.“ Olízla jsem si jazykem ránu na rtu. „Pak dorazil Božský six-pack a odehnal je – protože evidentně nestačí, aby mě v šílené situaci viděl jen jednou.“

Nějak se mu podařilo vypadat najednou soucitně i pobaveně. „Jak vypadala?“

Odvrátila jsem zrak. „Moc dobře ne. Asi nejhůř, jak jsem ji kdy viděla,“ přiznala jsem.

Drake o mé rodinné situaci věděl úplně všechno. Nemusela jsem mu připomínat detaily. Dopodrobna jsem mu vyprávěla o dni, kdy u mě Annabel nechala Grace a už se pro ni nevrátila.

Než zmizela, došla si u mě na záchod. Ukradla mi hydrokodon a vypila kapky na kašel s kodeinem. Místo nich mi do lahvičky nalila vodu a myslela si, že si toho nevšimnu.

Všimla jsem si.

„Snažím se ji přinutit, aby šla na léčení, ale nechce o tom ani slyšet,“ řekla jsem.

„Nemůžeš si promluvit s tátou?“

„Jasně. Můj táta nedokáže pomoci ani sám sobě,“ vyštěkla jsem hořce. Podrbala jsem se na čele. Drake sledoval mou ruku a zaměřil se na ortézu, kterou jsem měla nasazenou. Možná vůbec poprvé, za celou dobu, co ho znám, jsem viděla, jak mu z tváře mizí humor a v koutcích úst se objevil náznak zamračení. Drake se *vždycky* usmíval. Viděla jsem ho usmívat se, když ho odnášeli na nosítkách s popáleninami třetího stupně. Ten chlap prostě neuměl nebýt šťastný.

Dala jsem ruku pryč, aby ji neviděl. „Mám to jen kvůli psaní na klávesnici,“ lhala jsem.

Chvilku nic neříkal. „Půjdeš s tím někam?“ zeptal se potom tiše.

Pevně jsem stiskla rty. „Nemá smysl trávit měsíce po nemocnicích, nechat do sebe píchat jehly a hadičky, a nakonec se dozvědět diagnózu, která na výsledku nic nezmění. Nehodlám následovat Kyklopy a vzdát se jediného oka kvůli tomu, abych se dozvěděla, jak a kdy umřu. Měla to moje babička. Měla to moje sestra Melanie. Měla to teta Linda. I máma to měla. Všechny ženy, všechny mrtvé před třicítkou. Existuje padesátiprocentní šance, že jsem ten gen zdědila, a vzhledem k té ženské linii si myslím, že je pravděpodobnost ještě větší. Chci žít v blažené ne-

vědomosti až do okamžiku, kdy se konec stane bolestně nevyhnutelným. Je to *moje* volba. Musím s tím žít, v podstatě stejně jako musím žít s podělanými volbami jiných lidí.“

Nemohla jsem si nechat udělat ani genetické testy, abych zjistila, jestli jsem nositelem. Lékaři ten zmutovaný gen nedokázali identifikovat. Jestli jsem se s ním *narodila*, nedozvím se o tom, dokud mě nezačne zabíjet.

Tiše si mě prohlížel. „Neexistují nějaké nové lékařské studie? Nemůže uškodit, když to zkusíš.“

Zavrtěla jsem hlavou. Také v tomto ohledu Drake můj názor znal.

Melanie zkusila úplně všechno, potom co onemocněla. Já jsem si slíbila, že jestli to postihne i mě, nehodlám nic z toho absolvovat. Nestálo to za to.

„Nejspíš to nic nebude. Budu v pohodě. A víš co? Mohlo by to být ještě mnohem horší,“ zkusila jsem to zlehčit. „Mohla bych mít gen, po kterém chutná koriandr jako mýdlo.“

Tohle mu maličko zvedlo koutky.

Drake pochopil, že v diskusi nehodlám pokračovat, a tak se nade mnou smiloval a změnil téma.

„Jestli chceš pomoci s obsahem, můžeme se vrátit k naší spolupráci.“

Zakroutila jsem očima. „Ha ha ha.“

Zazubil se. „Byli jsme skvělý tým, motýlku. Chybíš mi. A když sem přijedeš za mnou, vrátím ti Lairda.“

„Jen si ho nech. Myslím, že na jeden život už jsem z něj viděla až moc.“

Uchechtl se.

„Tak jako tak, stejně s miminkem nemůžu odjet ze země. Jsem uvězněná ve svém bytě, řeším problémy se sociálkou a sháním soudní rozhodnutí o opatrovnictví opuštěného kojence,

protože mi moje rodina zas jednou hodila veškerou odpovědnost na hrb.“

„Mám za tebou poslat svého bylinkáře?“

Usmála jsem se.

„Ne, jsem v pohodě. Zvládnu to. Jako vždycky.“

Aspoň dokud budu *moct*. Až do chvíle, kdy už tady nebudu.

A ta chvíle možná nastane dřív, než si myslím.